

BÜYÜK AŞKLAR küçük harfle YAZILIR

Bir varmış, bir yokmuş. Bir masal başlamış. Günümüzde kimsenin hayal edemeyeceği bir şey, kimsenin hayal edemeyeceği kadar uzak bir galakside gerçekleşmiş.

ZabaZingo ismindeki devasa uzay gemisi uzayın derinliklerine gönderilmiş. ZabaZingo, Botan gezegeninin en büyük uzay gemisi olmanın dışında evrenin en büyük fotoğraf makinesiymiş. ZabaZingo o gün, bilim adamlarınca saptanan uygun bir koordinattan sonsuz evrenin sonsuz olmayan fotoğraflarını çekmiş. Evrenin sonsuzluğu üzerine düşülen bu çelişki, çekilen her bir fotoğrafta yıldızların, gezegenlerin ve uzay boşluğunun çoğaldığı görülerek paradoks meraklısı beyinlerden kovulmuş.

Resimler bilim adamlarına ulaştıktan sonra her türlü araştırma yapılmış ama tüm çalışmalar sonunda kayda değer bir sonuç elde edilememiş. Ancak gözden kaçan çok önemli bir şeyi küçük bir çocuk fark etmiş: Bir gün, gazetenin baş sayfasındaki ‘Botan Ateist Demokrasi ve Dinci Propaganda Partisi’ başkanının fotoğrafına bıyık ve sakal ekleyen, herhangi bir Botan’lı çocuktan daha fazla muzip olmayan bir çocuk, o fotoğrafla işini bitirdikten sonra yandaki fotoğrafa kalemiyle saldırmış. Bu fotoğraf evrenin fotoğrafıymış. Milyonlarca beyaz noktanın siyah bir fonda ahenkli bir düzensizlik ve organize bir kaosla serpiştirildiği fotoğraftaki beyaz noktaların en parlaklarını, birbirine çizgilerle birleştirmiş. Bu klasik çocuk oyununun sonucu deli saçması karalamalar olması beklenirken, çocuğun karşısına mucizevi bir şekilde:

Seni seviyorum.

Tanrı

yazısı çıkmış. Şaşırılmış ve hemen babasına göstermiş. Evrenin, tanrı imzalı bir “seni seviyorum,” yazısını meydana getirdiği haberi dilden dile, gezegenden gezegene, galaksiden galaksiye ışık hızında dolaşmış. Evren üzerindeki hiçbir canlı buna bir anlam verememiş. Bilim adamlarının formülleri tıkanmış, filozofların derinlikleri sığlaşmış, gazetecilerin kalemleri donmuş. Komedyenler -Cem Yılmaz ve Jay Leno bile- evrenin gündemine paldır küldür düşen konu hakkında espri sıkıntısı çekmişler. Tek bir gerçek varmış; o da tanrının aşık olduğu. Canlılar zamanla bu düşünceye alışmışlar: “Tanrı da bir varlıktır ve aşık olabilir.”

Bu arada sansasyon peşinde koşan bir magazin dergisinin haberi evrenin içinde bulunduğu sessiz paradoksa bomba gibi düşmüş. Magazin dergisinin haberi şöyleymiş: "... tanrının kime aşık olduğunu, evrende tanrıdan başka tanrıların veya tanrıçaların olup olmadığını bilemeyiz ama şu bir gerçektir ki tanrı aşkına karşılık bulamamıştır. Çünkü hiçbir varlık ulaştığı aşkı için sonsuz bir evren yaratmaz. Bunun yerine aşkını göstermek için koparılmış cansız bir çiçek vermek, paralanmış hediyelerle donatmak, yıllardır tekrarlanmış bayat bir şiir yazmak veya abartılmış övgüler düzmek gibi başarısı aşk tarihinin başlangıcından beri garantilenmiş yöntemler vardır. Oysa tanrı bu zahmetsiz yöntemler yerine bir evren yaratmayı tercih etmiştir. Üstelik tanrı o kadar acizdir ki aşkına karşılık görmediği halde, evrenin doğumundan beri evreni sürekli büyütmede, yeni gezegenler ve yıldızlar eklemektedir. Kısacası; tanrı zavallı bir platonik aşıktır."

Bu haberden sonra kozmosta yaşayan tüm canlılar şoka girmiş. İlk canlının var olduğundan beri uğruna kurban kestikleri, namaz kıldıkları, kiliseye gittikleri, yardıma ihtiyaç duyduklarında dua ettikleri tanrının, başka bir varlığın aşkını kazanmak için evreni yarattığını ve karşılıksız duygularında karaktersiz bir tavırla ısrar ettiğini anlayınca tüm akıllı canlılar içlerinde tanrıya karşı bir nefret büyütme başlamışlar. Sonunda % 99'u tanrıya tapan evrenliler artık bundan sonra böylesine aciz, zayıf ve zavallı şeye tapamayacaklarını belirten gösteriler düzenlemişler. Ağıza alınmayacak sözler, kalbe sokulmayacak duygular sarf etmişler yaratıcıları için. Taparak dua ettikleri dudaklarına nefret dolu küfürlerini yerleştirmişler. İlahi hoşgörüyü yıkabilecek terbiyesiz pankartların yükseldiği ayaklanmalar gerçekleşmiş. Bilim adamları tanrının, "Seni seviyorum." yazısını gezegenlerle ve yıldızlarla yazarken, yazısının üzerinde canlıların var olduğunu göremeyecek kadar körkütük aşık olduğunu iddia etmişler. Zavallı bir aşkın -buna aşk denilebilirse eğer- ürünü olmanın kızgınlığı ile tanrıyı yadsımışlar, bütün kainat yaratıcısını reddetmiş.

Sadece galaksilerin birindeki, dokuz gezegenli ve bir güneşli sistemin mavi gezegeninin, çalkantılı bir ülkesinin, şirin bir şehrinde yaşayan ve magazin dergisinin haberine kadar tanrıdan tamamen kişisel nedenlerden dolayı pek hoşlanmayan bir masal kahramanı (kendi masalının kahramanı) tüm canlıların aksine tanrıyı kendine yakın hissetmiş. Koca evrende yalnızca o, zavallı aşık tanrının yaratma gücüyle aşkına yanıt aramasını bir büyüklük olarak görmüş.

Çünkü aynı güç, onda olsa, o da aynı şeyi yaparmış.

O, bunun yerine, kendi tanrıçalarına sunmak için düşlerini yazarak bir Düşler Evreni yaratmış. Büyük Aşklarını küçük harflerle yazmış. Ama günümüzün masallarında Aşk Ülkesini keşfetmeye çıkan tanrılar ve masal kahramanları sonsuz acılarla cezalandırılmış. Masalarda aşka yer yokmuş artık. Âşık olan her Kurşun Asker kırılır, her King Kong ölmüş. Aşkın bulaştığı her masal mutsuz bitermiş. Oysa, bir masal mutsuz bitmişse, aslında o masal daha henüz başlamamıştır, derdi masalcılar. Ve artık hiçbir aşk masalı, bin tanrı araya girse bile başlamazmış. Yaşanmazmış. Yazılmazmış.

Başlangıç